

cioși și chiar preoți”. Și a încheiat. Eu m-am ridicat și le-am vorbit: „Dragi frați și surori în Domnul, dacă cineva dintre voi îmi va spune ce știință a demonstrat că Dumnezeu nu există, în aceeași clipă eu îmi voi scoate crucea și rasa și mă voi înscrie în partid. Și voi fi un adevărat comunist!” În sală s-a așternut liniștea. Apoi am continuat: „Dragilor, spuneți, poate oare vreă știință pământească să demonstreze că Dumnezeu nu există?” În sală era liniște, când dintr-odată... au izbucnit aplauzele, iar ateul a dispărut în ceață, cu servieta lui cu tot.

Peste câteva zile, în biserică, la spovedanie, o femeie mi-a spus: „Soțul meu este colonel. Când vede că merg la biserică, mereu mă înjură. Într-una din zilele trecute mi-a povestit despre faptul că, la o ședință de partid, un preot l-a pus la punct pe un ateu, deoarece nimeni nu i-a putut răspunde care dintre științe a demonstrat că Dumnezeu nu există”.

Iată un exemplu real, care ne demonstrează că niciuna din științe n-a putut dovedi că Dumnezeu nu există. De-a lungul multor ani am auzit diferite povești atee. Însă ateismul nu este o știință, după cum am fost învățați la facultate despre „ateismul științific”, ci este doar o sectă a celor necredincioși, care a atras în rândurile sale mulți membri. Astfel au ajuns până la satanism.

Ateilor! Dacă Dumnezeu nu există, atunci cu cine luptați?

Cum se poate demonstra că Dumnezeu a creat lumea și omul?

Dacă am ascuți foarte bine un creion și am pune un punct pe foaie, ne-am putea închipui fătul în pân-

tecele mamei sale. Într-un astfel de punct, el are toate cele necesare: legile vieții și înmulțirii, naționalitatea, caracterul. El are ochișori, mânuțe, piciorușe. Oare acolo are nevoie de acestea? Toată lumea pricepe că-i vor fi de folos doar atunci când se va naște. Însă Acel Meșter și Arhitect, Care a creat această celulă, a calculat și a gândit totul dinainte. Omul încă nu exista, dar Dumnezeu crease aerul, fiindcă știa că acesta se va naște cu plămâni și va trebui să respire. Creatorul i-a făcut picioare pentru a merge, mâini pentru a munci, ochi pentru a vedea, urechi pentru a auzi... Totul a fost gândit dinainte.

Cel mai sensibil organ al omului este ochiul. Cu ochii ne minunăm de natură și de frumusețile create de Dumnezeu. La Polul Nord, acolo unde temperatura ajunge până la -80°C , omul își încălță cizmele lungi și groase, își pune blana și căciula, își acoperă fața cu furar și doar ochii rămân descoperiți și nu se tem de ger. Iar în saună, unde temperatura ajunge până la $+140^{\circ}\text{C}$, corpul nu mai suportă căldura, însă ochii o rabdă...

Oare cineva, fie el chiar cel mai înțelept învățat, ar putea crea ochi ca ai noștri? Și cum era Cel Care i-a creat: înțelept sau nepriceput? Este de la sine înțeles că era înțelept. Și ne-a dăruit acești ochi Cel care îi vede pe toți, iar urechile, Cel care îi aude pe toți.

Creatorul și Arhitectul embrionului din pântecul mamei este Însuși Dumnezeu. Iar dacă nu-L vedem, cauza suntem chiar noi, căci Mântuitorul a spus: *Feriți-vă de cei curați cu inima, căci aceia vor vedea pe Dumnezeu* (Matei 5, 8).

Toată viața mea am trăit fără Dumnezeu, de ce-aș avea nevoie de El acum?

Odată, carașii din heleșteu s-au adunat și au pornit o dispută. Unii spuneau că apa există, iar alții că nu există și susțineau: „Noi am trăit toată viața fără apă, unde este aceasta? N-am văzut-o, n-o putem pipăi, căci dacă ea ar fi existat, toți ar fi știut de existența ei”. Disputa s-a încins atât de tare, încât au hotărât să se adreseze bătrânei știuci: „Explică-ne ce este apa și unde se află? Avem nevoie de ea?” Atunci știuca i-a privit și le-a spus: „Prostuților, voi v-ați născut în apă, trăiți în ea și prin ea”.

Astfel și omul, trăind în lumea creată de Dumnezeu, se întreabă: „Unde-i Dumnezeu? Dacă L-aș fi văzut, aș fi crezut în El...”

Căci noi suntem născuți prin Dumnezeu, prin El trăim și fără El nu putem face nici un pas.

Ateii susțin că Dumnezeu nu există, iar Biserica, că există. Pe cine-ar trebui să credem?

Imaginați-vă că un om s-a rătăcit în pădure. A tot căutat ieșirea și-ntr-o parte, și-n alta, dar n-a putut-o găsi, iar ziua era pe sfârșite. Atunci l-a cuprins teama. Și iată că, în acel moment, îi ies în cale nu un om, ci doi, și el li se adresează: „Băieți, arătați-mi calea, pentru a ieși din pădure”. Unul dintre ei i-a răspuns: „Aici e taiga și nu există nici o ieșire. Fă-ți o colibă și hrănește-te cu ce vei găsi, căci te așteaptă moartea”. Al doilea însă, auzind acestea, l-a oprit din vorbă pe primul și a zis: „Nu-l speria. Iar tu ascultă, căci există o ieșire. Dacă vei merge înainte, vei da de o mlaștină, iar în dreapta ei vei găsi un mesteacăn culcat la pământ; mergi în direcția mesteacănului și vei ieși la drum”.

Un rătăcit nu poate ști nimic. Cei întrebați pot fi și escroci, dar și oameni buni; pe care-l va crede mai mult? Desigur că pe cel de-al doilea, căci acela îi va arăta calea pe care se va putea salva. Ateismul susține că oamenii trăiesc doar aici, pe pământ, iar dincolo de moarte nu există viață, căci trupul se descompune, se face una cu pământul și astfel se sfârșește totul. Ideologia aceasta, care susține: „Trăiește-ți clipa”, a dat naștere tuturor rezelor: omorurilor, jafurilor, violenței, războaielor...

Însă Biserica susține cu totul altceva: există o ieșire. Dacă vom crede în Dumnezeu, Îi vom împlini poruncile, ne vom pocăi din adâncul inimii, ne vom împărtăși cu vrednicie, atunci vom moșteni viața veșnică și viața în rai. Există viață pământească și viață cerească, întrucât Dumnezeu a pregătit pentru noi Cerul. Iar noi, prin voință proprie, putem refuza Cerul și alege iadul, dar nu ne putem dezice de viața de după moarte (de rai sau iad), fiindcă acestea nu sunt în puterea noastră. Dacă nu admiți legea după care funcționează întreaga lume și sari din avion folosind o piatră în loc de parașută, legea însăși tot nu se va schimba din acest motiv, ci va funcționa ca atare.

Noi putem să nu recunoaștem legile lui Dumnezeu și să trăim după legile noastre, însă ele tot nu vor dispărea.

Explicați prin ce se definește credința? Cum apare ea? Și ce obține omul prin ea?

Sfinții Părinți spun că cea mai mare nevoie a omului este credința în Dumnezeu. De ea depinde nu doar fericirea vieții viitoare a fiecărui om, ci și bunăstarea întregii lumi.

Credința este o componentă vitală, esențială a sufletului nostru, căci fără credință sufletul moare. În viață, omul tinde spre bine și, în mod inconștient, el caută Adevărul și Binele, care este Dumnezeu și deodată, într-un mod foarte neașteptat, Dumnezeu i se arată. Atunci i se deschid ochii inimii și omul dobândește credința. Sufletul lui învie, prinde aripi și își recunoaște Creatorul.

Săvârșind multe fapte bune pentru mântuirea sa și a celor apropiați, omul își spală sufletul de păcate și în el se reflectă chipul lui Dumnezeu. Un asemenea om nu are nevoie să fie convins de existența lui Dumnezeu, căci el, curățindu-se și spălându-se de păcate, Îl simte și-L cunoaște pe Dumnezeu înlăuntrul său, pentru că Dumnezeu însuși sălășluiește în sufletul lui. Apostolul Pavel a spus: [...] *voi sunteți templu al lui Dumnezeu și Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi* (I Corinteni 3,16).

Pe pământ nu există oameni necredincioși. Unii sunt convinși că El există, alții că nu există. Oamenii noștri au fost supuși unei sugestionări în masă și aduși la starea de nefericire și negare a Dumnezeirii. Omului i s-a distrus organul principal: credința. Totuși, pare că oamenii ar fi înțeles prin mintea lor că lumea n-ar fi putut lua naștere de la sine. Pentru crearea ei a fost nevoie de materie primă, iar pentru organizare și sistematizare este nevoie de un Creator. Trebuie să existe o gândire supremă, care nu poate exista decât la Dumnezeu. Din nimic nu poate apărea ceva, pur și simplu. Prima celulă apărută pe pământ a avut de asemenea ca punct de plecare un țesut, o membrană materială și în ea a fost pusă viața. Nimeni nu poate crea ceva din nimic, în afară de Dumnezeu.

Atunci când omul dobândește credința, el este capabil să perceapă lumea duhovnicește. Lumea duhovnicească ce ne înconjoară este mult mai mare și mai complicată decât lumea materială, văzută de ochii omenești.

Mai spunem o dată că oameni necredincioși nu există. Unii cred că Dumnezeu există, iar alții că nu. Credința în Dumnezeu însuflețește omul. Iar dacă veți întâlni pe cineva care susține că Dumnezeu nu există, atunci să știți că sufletul acestui om este mort și n-a înviat încă pentru Dumnezeu.

Timp de șaptezeci de ani, în țara noastră s-a luptat pentru a fi nimicită credința oamenilor, au fost distruse biserici, mănăstiri și tot ce era sfânt. Va mai renaște oare Rusia?

Sfinții Părinți au prezis că Rusia nu va pieri. Ea nu va fi bogată din punct de vedere material, ci duhovnicesc.

Atunci când obștea din Athos a primit din Germania o mașină cu aburi de tăiat lemne, toți s-au mirat de înțelepciunea meșterilor străini, însă Cuviosul Siluan, auzind spusele lor, a liniștit obștea: „Rușii îi oferă lui Dumnezeu primele lor gânduri și forțe și se gândesc prea puțin la cele lumești; iar dacă s-ar fi îndreptat în totalitate spre cele pământești și s-ar fi preocupat doar de acestea, atunci într-un timp foarte scurt i-ar fi întrecut, deoarece a fi mai mereu cu gândul la Dumnezeu este mai complicat”.

Cei ce-L recunosc pe Dumnezeu știu că El stăpânește totul. Atunci când omul se dedică în întregime lui Dumnezeu, El îi este și Împărat, și Stăpânitor, și Tată Ceresc. Cei rătăciți își aleg în permanență con-

ducători pământești, ca după aceea să-i judece. Căci pe oricine ar alege acești oameni, nimeni nu le va fi pe plac. De ce oare? Pentru că Unicul Stăpânitor al creației este Dumnezeu. Însă oamenii s-au rupt de Dumnezeu și vor suferi și se vor chinui atâta timp cât nu se vor întoarce spre El.

Cum este încercată credința omului? Se poate oare considera ispita drept o încercare a credinței?

Orice încercare este trimisă de Dumnezeu pentru a ne statornici în credință, pentru a fi mai convinși, mai concentrați, pentru a ne verifica mereu starea noastră sufletească: dacă suntem pregătiți pentru înfruntarea atacurilor vrăjmașe prin smerenie și răbdare.

Gândiți-vă la apa dintr-o mlaștină. Ea nu este curgătoare, nu se reînnoiește, se strică, se înverzește și nu este bună de băut. Pe când cea de munte parc-ar zbura, se lovește de pietre și este curată, vie și transparentă. Astfel se-ntâmplă și cu omul. În momentele în care nu este încercat, nu mai evoluează duhovnicește. În inima lui apar patimile: mândria, slava deșartă, egoismul, minciuna... Iar cel ce-și duce viața în ispite permanente simte că este atacat din toate părțile prin boli și necazuri și, cu toate acestea, nu deznădăjduiește, ci se desăvârșește duhovnicește.

Luați aminte: această viață este vremelnică. Căci dacă toată viața noastră s-ar fi petrecut pe pământ, atunci totul ar fi fost perfect, fiindcă Dumnezeu i-ar fi dat omului totul și nu l-ar mai fi ispitit. Noi însă ne pregătim spre a ajunge într-o altă lume, care va fi duhovnicească. Locul nostru este în cer. Sfânta Evanghelie spune: *Prin multe suferințe trebuie să intrăm*

în Împărăția lui Dumnezeu (Fapte 14, 22). Din această cauză, mai bine ar fi să îndurăm lipsuri pe pământ, decât să suferim veșnic în iad.

Țara noastră trece printr-o perioadă grea. Cu puțin timp în urmă a trecut prin criza economică. Mulți s-au dezorientat. Ce-ați putea să spuneți referitor la acestea?

Criza economică nu înseamnă nimic. Dumnezeu a spus: *Nu vă temeți de cei ceucid trupul, iar sufletul nu pot să-l ucidă; temeți-vă mai curând de acela care poate sufletul și trupul să le piardă în gheană (Matei 10, 28).*

Dacă ar fi fost viață doar pe pământ și n-ar fi existat o altă lume: raiul și iadul, n-ar fi existat nici Dumnezeu Însuși și atunci, pentru fiecare dintre noi, problema supraviețuirii ar fi fost cea mai aprigă.

Însă Dumnezeu ne-a chemat de la neființă la viața veșnică, fără durere, întristare sau suspin. Aceasta însă trebuie dobândită.

Închipuiți-vă că niște oameni ajung într-un loc subteran. Acolo este umezeală, mizerie, frig și disconfort. Ei suferă, se chinuie și se plâng unul altuia: „Cât de rău o ducem aici!” Voi totuși aveți mână liberă și puteți să ieșiți la suprafață, să vă bucurați de natură, de soare, de mare, pe care le-a creat Dumnezeu pentru voi.

Atunci când oamenii suferă și se chinuie, în primul rând suferă nu trupul, ci sufletul. Căci trupul n-are nevoie de multe, decât de un pahar cu apă, de o bucată de pâine și de haine, ca să fie acoperit. Însă cel mai mult suferă sufletul omului, pentru că s-a cufundat în tina păcatelor și nu se poate bucura de plinătatea vieții, chiar dac-ar avea toate bogățiile lumii.

În țara noastră totul s-a prăbușit într-o singură clipă. De ce oare? Fiindcă oamenii tindeau nu spre viața veșnică, nu spre Împărăția lui Dumnezeu, ci spre comunismul transparent. Dumnezeu ne-a avertizat încă de acum două mii de ani că oamenii care vor construi ceva fără a avea temelie, doar pe nisip, sunt inconștienți. Căci piatra de temelie este Însuși Dumnezeu și fără El, oricâte vom construi, toate se vor surpa.

Urmărind neregulile din societate, adeseori intrăm în panică și zicem: gata, e sfârșitul! Dar nu acesta este sfârșitul.

Atunci când în mâinile unui copil ajunge cuțitul sau briciul pe post de jucărie, cei maturi îl lipsesc de acele jucării periculoase. Și, drept urmare, el începe să plângă și să le ceară înapoi, nefiind în stare să priceapă cât de mare este grija pentru sănătatea și siguranța lui.

Noi, de asemenea, vom pricepe cât de mare este grija lui Dumnezeu doar ajungând pe cealaltă lume. Căci prin Providența Lui noi suntem lipsiți de anumite lucruri, deoarece am fost atât de captivați de conflictele economice și politice, încât am uitat cu desăvârșire de suflet și nu ne mai interesează altceva decât să mâncăm, să bem, să dormim și cum să ne îmbogățim sau să preluăm conducerea.

Dar dacă vom merge la biserică și ne vom ruga, ne vom forma alte păreri, vom vedea lumea altfel și toată viața noastră se va schimba.

Și nu trebuie să ne temem de nimic, pentru că Dumnezeu se va îngriji de poporul Său, de fiii Săi vrednici. Singura noastră îndatorire este aceea de a deveni adevărați fii ai lui Hristos.

Cernobâl... Ne-a pedepsit Dumnezeu, oare cu ce-am greșit?

Când oamenii doresc să ridice o împărăție pe pământ și nu pe cea cerească în sufletele lor, atunci ei înșiși atrag asemenea nenorociri. Închipuiți-vă: omul care Îl neagă pe Dumnezeu și nu dorește să trăiască decât pe pământ vrea să „acapareze” tot ce este posibil în această lume, „să nu aștepte milostenie de la natură”. Vă amintiți cum ne învățau atei să luăm totul de la natură și pompau din adâncul pământului sângele lui: petrolul, gazul, astfel formând sub scoarța pământului pustietăți prin extracția zăcămintelor naturale. Ei întorceau râurile Siberiei îndărăt, construiau baraje și transformau pământul luncilor și al pășunilor inundate în morminte ale deșeurilor radioactive. Au construit stații atomice în apropierea orașelor mari... De aici pornesc toate necazurile noastre. Dar ce trebuia făcut?

Iisus a spus: *Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă* (Matei 6, 33). Iar dacă oamenii au viață doar pe pământ, atunci unde se grăbesc? Pentru ce atâta grabă? De ce se lucrează fără întrerupere în fabrici și uzine, în mine? Oamenii n-aveau timp să se odihnească: lucrau de dimineață până-n seară. Iar consecințele au fost deplorabile.

Dacă oamenii ar fi trăit în simplitate, n-ar fi avut nevoie de un asemenea „progres tehnic”, care ne-a adus în impas. Creația mâinilor și a creierului uman îl distruge chiar pe el.

Oamenii și-au făcut ei înșiși Cernobâlul. Iar Dumnezeu a îngăduit aceasta din cauza mulțimii păcatelor noastre.

Este bine știut că Dumnezeu îi apără pe ortodocși. Tatăl unei maici era preot și slujea în Ucraina, într-o zonă cu radiație foarte mare. Însă, în clipa în care au venit să verifice nivelul radiației în apropierea bisericii, acesta s-a dovedit a fi normal. În locurile în care I se săvârșesc slujbe, Dumnezeu spulberă și distruge această putere aducătoare de moarte.

Se zice că lumea cealaltă este aproape. Cum putem înțelege aceasta?

Dumnezeu este foarte aproape de noi. Atât de apropiat, încât până și cămașa pe care o purtăm și care e lipită de corpul nostru este mai departe de noi decât lumea cealaltă și Însuși Dumnezeu.

Odată trebuia să ajung cu mașina din raionul Paleh în Pucej. Era iarnă. În mașină se aflau câțiva oameni și o maică (stomatolog) începuse să istorisească despre călătoria sa în Paleh:

– Părinte, odată, când mergeam spre Paleh, autobuzul nostru s-a iz...

Și nici nu apucase bine să rostească până la capăt cuvântul „izbit”, că mașina noastră a ajuns pe marginea drumului și ne-am izbit de un copac. Curios este însă faptul că a început să ne vorbească despre aceasta dintr-odată, căci până atunci discutam despre cu totul altceva.

Altădată, într-o discuție pe care-o purtam cu preotul paroh, acesta mi-a spus:

– În parohia în care slujesc eu acum a slujit înaintea mea un alt preot, și o oarecare femeie venea în fiecare seară la el și-i făcea scandal. Când am venit eu în locul lui, femeia a încetat să mai facă aceasta.

Atunci m-am gândit: „Se vede că preotul purta vina celor întâmplare”. Doar ce am gândit astfel, că femeia respectivă a și apărut în fața mea, în chiar acea zi, și mi-a făcut un scandal de m-am îngrozit. De atunci vine în fiecare zi și face scandal. Căci eu, în loc să-i mulțumesc lui Dumnezeu că se-ngrijește de mine, am învinuit un alt preot, iar despre mine am crezut că sunt bun.

Un alt om care se afla cu noi ne-a ascultat și a zis:

– Eu, de asemenea, am trecut printr-o situație deosebită. Odată, mergând cu mașina, m-am gândit: „De trei ani am această mașină, însă niciodată n-am avut probleme cu roțile, cu pneurile”. Uitasem că, de fapt, acesta nu era meritul meu, ci Dumnezeu îmi purta de grijă. Și iată că după ce-am gândit astfel, am parcurs doar un kilometru și dintr-odată mi s-a dezumflat roata. Am schimbat-o. Am mai parcurs puțin din drum și mi s-a dezumflat și a doua roată...

Dumnezeu veghează zi și noapte asupra noastră și este atent la gândurile, cuvintele și faptele noastre. Noi trebuie să stăm înaintea Lui și să ne străduim să nu admitem deprinderile păcătoase, iar dacă se întâmplă să avem și scăpări, să ne pocăim și să ne îndreptăm, și să nu uităm niciodată că lumea nevăzută este aici, aproape de noi.

Cum le putem explica necredincioșilor că viața de după moarte există cu adevărat ?

Se știe că în istoria bisericească au fost multe cazuri în care Dumnezeu a făcut văzute minunile întoarcerii la viață din lumea cealaltă. Așa este exemplul lui Lazăr, care a înviat în a patra zi. Și în zilele noastre

sunt destule astfel de cazuri. De obicei, oamenii care se întorceau din lumea cealaltă povesteau că sufletul lor continua să gândească, să simtă, să trăiască. Povesteau și despre discuțiile sufletului cu îngerii sau cu dracii, despre vederea lăcașurilor din rai și iad. Iar cele văzute acolo le rămâneau în minte și, atunci când sufletul revenea în trup, deoarece, probabil, nu-i sosise ceasul despărțirii definitive de acesta, ei mărturiseau despre experiența trăită.

Asemenea „călătorii” în lumea cealaltă nu sunt trecute atât de ușor cu vederea de către suflet. Majoritatea oamenilor își revăd viața lor de mai înainte și se-ndreaptă. Ei încep să se gândească mai mult la mântuire, la sufletul lor.

Există destule asemenea cazuri. Însă oamenii trupești, care-și duc viața în vâltoarea lumii și în mijlocul greutăților vremii de acum, cred prea puțin în astfel de întâmplări și spun: „Nu putem ști dacă există sau nu viață pe lumea cealaltă, pentru că de acolo nu s-a întors nimeni. Sau, cel puțin, noi nu ne-am întâlnit cu unii ca aceștia. Și nu avem nici o experiență duhovnicească în comunicarea cu cei care au murit și apoi au înviat.

Îmi aduc aminte că odată, fiind în mașină cu un jurnalist, am trecut pe lângă un cimitir. Și eu am zis:

– Acesta este orașelul în care ne vom muta noi, căci toți vom ajunge aici.

El mi-a zâmbit și mi-a spus:

– Dacă măcar un singur om s-ar fi întors din acea lume despre care vorbiți, în această lume, atunci am mai fi putut discuta și crede aceasta. Dar încă nimeni nu s-a întors din mormânt.

Atunci eu i-am spus:

– Noi cugetăm acum ca gemenii care așteaptă să se nască. Unul îi spune celuilalt: „Ascultă, frățioare, timpul se apropie și în curând vom ajunge în lumea în care trăiesc și părinții noștri. Ea este atât de mare!” Iar celălalt, necredincios fiind, spune: „Știi, tu vorbești atât de ciudat. Ce fel de lume poate fi acolo? Despre ce fel de viață de sine stătătoare vorbești? Acum depindem de mama noastră, pentru că ea ne asigură existența, dar atunci când vom ieși la suprafață, cine știe ce va fi cu noi? Probabil că vom pieri, căci înapoi, în pântecul mamei, nu s-a întors nimeni!”

Iată ce i-am spus puțin credinciosului jurnalist. Pentru că atunci când trăiam fără credință și eram educați în duhul ateismului, astfel cugetam. Toate puterile diavolești erau îndreptate spre a atrofia în om cel mai important organ: credința. Omul a devenit gol pe dinăuntru. Nici un fel de năpastă, nenorocire asemenea celei de la Cernobâl, cutremur, furtună, inundație, acte teroriste, nu este în stare să trezească poporul ce doarme în mormântul ateist. Dumnezeu ne dă mereu de înțeles că sfârșitul vieții fiecăruia din noi se apropie și că noi ne mișcăm și trăim doar din marea Lui milă. Căci Unul-Dumnezeu ne apără și așteaptă îndreptarea noastră.

Cum gândesc necredincioșii? De obicei ei spun: „Putem crede doar în ceea ce există, doar în ceea ce putem pipăi și vedea”. Ce fel de credință poate fi aceasta? Nu o putem numi decât știință și aceea neobiectivă, nesigură, necuprinzătoare. Este o știință materială. Căci să le știe pe toate nu poate decât Mentea Preaînaltă, Care nu este altcineva decât Însuși Creatorul.

Necredincioșii spun: „Noi, oamenii, suntem rod al materiei. Căci după ce murim ne facem una cu pământul și nici un fel de viață nu mai poate exista”. Înșă omul nu este alcătuit doar din trup, ci și din suflet, care este de natură duhovnicească și nu se poate afla în trup, pipăi, vedea, măsura, ceea ce au încercat să facă mulți, deși nu aveau cum să obțină vreun rezultat, pentru că ei nu făceau altceva decât să privească cu ochii pământești, materiali. Iar sufletul, imediat ce se desparte de trup, începe a vedea lumea de dincolo. El vede ambele lumi împreună: lumea duhovnicească este pătrunsă de cea materială, pământească. Și această lume duhovnicească este mult mai complexă decât lumea văzută.

Nu demult, o tânără femeie m-a sunat din Kiev și mi-a spus:

– Părinte, roagă-te pentru mine, căci voi fi operată.

Iar peste trei zile mi-a spus că operația a fost încununată de succes. Când au așezat-o pe masa de operație, ea l-a întrebat pe chirurg:

– Am voie să-mi fac cruce cu mâna?

El a răspuns:

– Ar fi mai bine dacă ți-ai face în gând.

Și a continuat:

– După ce m-am închinat în gând, am simțit cum am ieșit din trup. Îmi vedeam trupul pe masa de operație. Mă simțeam atât de liberă, am devenit ușoară și îmi era atât de bine, încât am uitat de trup. Atunci am zărit un tunel, iar la capătul lui o lumină. De acolo o voce mă întreba: „Dar tu crezi că Dumnezeu te va ajuta?” Și astfel am fost întrebată de trei ori, la care eu am răspuns de trei ori: „Cred! Cred, Doamne!” M-am trezit apoi

în salon. Și din acel moment am început să prețuiesc viața duhovnicească. Și pe toate le-am văzut ca fiind deșertăciuni lumești, căci toate acestea sunt nimicuri în comparație cu viața de dincolo, viața duhovnicească. Acolo este viața adevărată, libertatea adevărată.

Odată, un preot, discutând în maternitate cu asistentele medicale și cu medicii, le-a povestit despre doctorul Moudi, care a descris în cartea sa *Viața de după moarte* multe cazuri de moarte clinică. Oamenii se-ntorceau la viață și povesteau despre cele întâmplate cât timp au fost... morți. Și toți ca unul afirmau: „Da, am văzut tunelul și lumina de la capătul lui”.

Auzind acestea, un doctor a spus:

– Ce interesant, părinte! Știți că atunci când copilul este în pântecul mamei sale, el de asemenea trebuie să treacă printr-un tunel, ca să ajungă în lumea noastră, la lumină. Aici luminează soarele, aici totul capătă viață. Probabil și omul, ca să ajungă pe lumea cealaltă, trebuie să treacă printr-un tunel, ca după acest tunel să ajungă la viața cea adevărată.

Ce povestesc oamenii ajunși pe lumea cealaltă în iad? Cum este el?

La televizor rareori poți vedea ceva de folos sufletului și din care să poți trage învățăminte ziditoare. Dar odată am văzut pe canalul „Moskovia” o emisiune interesantă. O femeie, care se numea Valentina Romanova, povestea cum a ajuns pe lumea cealaltă. Era necredincioasă când a suferit un accident, în care a murit și a văzut cum sufletul ei s-a despărțit de trup. Ea a povestit foarte amănunțit în acea emisiune ce i s-a întâmplat după moarte.

La început nu realizase că murise. Vedeă totul, auzea, pricepea și chiar a vrut să le spună medicilor că este în viață. A strigat: „Sunt vie!” Însă nimeni nu i-a auzit vocea. Îi prindea pe medici de mâini, dar aceștia nu simțeau nimic. Atunci, văzând pe masă o foaie și un pix, a hotărât să le scrie un bilețel și a încercat să ia pixul în mână, dar în zadar, căci nu reușea nicidecum să-l apuce.

Atunci a simțit cum este trasă într-un tunel, iar când a ieșit din el, a văzut lângă ea un bărbat. La început s-a bucurat foarte mult că nu este singură, s-a întors spre el și i-a spus:

– Domnule, spuneți-mi, unde mă aflu?

El era foarte înalt și stătea în partea stângă. Însă când acesta s-a întors cu fața, ea a priceput că nu se poate aștepta la nimic bun din partea lui. Pe loc a cuprins-o teama și a luat-o la fugă. S-a liniștit abia după ce a întâlnit un tânăr luminos, care o apăra de acel bărbat înfricoșător.

Atunci i s-au descoperit locurile pe care noi le numim ale iadului. A văzut o prăpastie abruptă de o adâncime înfricoșătoare, iar în ea se aflau bărbați și femei de diferite naționalități și cu pielea de diferite culori. Din acea prăpastie se răspândeă o putoare de nesuportat. O voce i-a spus că acolo se găsesc cei care în timpul vieții lor au săvârșit păcate grele sodomice, nefirești, rătăcitoare.

Într-un alt loc a văzut foarte multe femei și s-a gândit:

– Ce fac ele aici?

Iar vocea i-a răspuns:

– Aici sunt cele care și-au omorât pruncii, cele care au avortat și nu s-au pocăit.

Atunci Valentina a priceput că va trebui să plătească pentru tot ce a făcut în viață. Aici a auzit pentru prima dată de cuvântul „viciu”. Mai înainte nu știa ce înseamnă acesta. Treptat pricepea cât de aprige sunt chinurile iadului, ce sunt păcatul și viciul.

Apoi a urmat erupția vulcanului. Un râu de foc enorm curgea, iar în el pluteau capete omenești, care ba se cufundau în lavă, ba ieșeau la suprafață. Aceeași voce i-a spus că aici sunt sufletele ghicitorilor, ale vrăjitorilor și fermecătorilor. Valentina s-a speriat și s-a gândit: „Ce mă fac dacă mă lasă și pe mine aici?” Ea nu avea un asemenea păcat, însă pricepea că în oricare din aceste locuri ar putea rămâne pentru veșnicie, deoarece era o păcătoasă care nu se pocăise.

Apoi a văzut o scară ce ducea la cer. Multă lume urca pe ea spre cer. Atunci a urcat și ea. Înaintea ei mergea o femeie. Acea era foarte slăbită și sleită de puteri. Valentina a priceput că dacă ea nu o va ajuta, aceea va cădea. Fiind o persoană cu inimă mare, ea a ajutat-o. Astfel au ajuns împreună într-un loc plin de lumină. Nu-l putea descrie. Vorbea despre o nemaipomenită mireasmă și bucurie.

După ce a cunoscut bucuria duhovnicească, Valentina s-a întors în trupul său. Era pe patul de spital, iar în fața ei stătea omul care o accidentase. Numele lui era Ivanov. El îi spunea:

– Să nu mai mori! Eu îți voi acoperi toate cheltuielile legate de daunele pe care le-am provocat mașinii (căci ea își făcea mari probleme din cauză că mașina era distrusă), numai să nu mori!

Ea a fost pe cealaltă lume timp de trei ore și jumătate. Starea în care s-a aflat ea în acest răstimp este